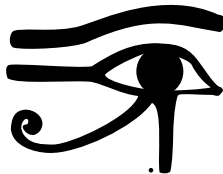

KAPITOLA PRVNÍ

HERMETICKÁ FILOZOFIE

„Ústa moudrosti promluví jen
k chápajícím uším.“
- *Kybalion*

Ze starého Egypta vzešlo hlavní ezoterické a okultní učení, které již po několik tisíciletí velmi silně ovlivňuje filozofie všech ras a národů. V Egyptě, domovně pyramid a sfingy, se zrodila skrytá moudrost a mystická nauka. Z jeho tajných učení čerpaly všechny národy. Indie, Persie, Chaldea, Médea, Čína, Japonsko, Asýrie, antické Řecko a Řím i další starověké země zplna hrdla využívaly hojnosti vědomostí, již hierofanti a mistři země Isis bez jakéhokoliv omezení poskytovali lidem, již byli připraveni pít z hluboké studnice mystických a okultních tradic, již vyhloubili vůdčí osobnosti této starobylé země.

Ve starověkém Egyptě sídlili slavní adepti a mistři, jejichž velikost nikdy nikdo nepřekonal a jen velmi málo lidí se jim v průběhu dlouhých staletí, jež uplynula od smrti velkolepého Herma, vyrovnalo. V Egyptě se nacházela největší mystická lóže. Dveře egyptských chrámů se otevíraly neofytům, kteří se posléze jako hierofanti, adepti a mistři vydali do čtyř koutů země s cenným poznáním, jež byli s dychtivostí a ochotou nachystáni předat lidem, kteří na ně byli zralí. Všichni studenti okultních věd si uvědomují, kolik těmto ctihodným mistrům této starodávné země dluží.

Mezi těmito velikými mistry starobylého Egypta však kdysi žil jeden, kterého oslavovali jako „Mistra mistrů“. Tento člověk, pakliže byl

skutečně „člověkem“, přebýval v Egyptě na počátku jeho éry. Byl znám jako Hermes Trismegistos. Stal se otcem okultní moudrosti, zakladatelem astrologie a objevitelem alchymie. Podrobnosti o jeho životě upadly v zapomnění, což není až tak překvapivé, vezmeme-li v úvahu, kolik času uplynulo od jeho života. Víme však, že se několik starodávných zemí mezi sebou dohadovalo a snažilo se prosadit, že se Hermes narodil právě na jejich území. Chtěli si tak nárokovat čest, jež z toho pramenila. To vše se dělo před tisíci let. Datum pobytu jeho poslední inkarnace na této planetě v Egyptě není v současnosti známo, avšak všeobecně se má za to, že to bylo na počátku vlády nejstarších egyptských dynastií – dlouho předtím, než světlo světa spatřil Mojžíš. Nejuznávanější autority ho považují za současníka Abraháma, a některé židovské tradice jdou dokonce tak daleko, že tvrdí, že Abrahám získal část svého mystického poznání od samého Herma.

V letech, jež následovala po Hermově odchodu z této životní úrovně (tradice uvádějí, že ve fyzickém těle žil tři sta let), si ho Egypťané zbožštili a učinili z něho jednoho ze svých bohů, kterého pojmenovali Thóth. Později ho do panteonu svých bohů zařadili i obyvatelé starověkého Řecka. Nazvali ho Hermes, bůh moudrosti. Egypťané jeho vzpomínku uctívali po mnoho století – říkali mu „Písař boží“ a

udělili mu jeho dávný titul Trismegistos, což znamená „třikrát veliký“, „největší veliký“, „velikán mezi velikány“ a podobně. Jméno Hermes Trismegistos bylo uctíváno ve všech starobylých zemích a jeho synonymem se stalo pojmenování „Pramen moudrosti“.

Dokonce i dnes používáme výraz „hermetický“ ve smyslu „tajný“, „neprodyšně uzavřený, aby nic neuniklo“ a podobně. Vychází to ze skutečnosti, že stoupenci Herma své učení vždy udržovali v tajnosti. Nechtěli „házet perly sviním“, ale spíše se řídili rčením „mléko patří nemluvňatům, maso silným mužům“. Oba tyto aforizmy znají čtenáři křesťanských knih, nicméně Egyptané je používali dlouhá staletí předtím, než křesťanství vůbec vzniklo.

Tato politika opatrného šíření pravdy je pro hermetiky typická odjakživa a platí i dnes. Hermetické učení lze nalézt ve všech zemích, ve všech náboženstvích, avšak nenáleží ani jedné konkrétní zemi nebo náboženské sektě. Je to díky dávným učitelům, kteří upozorňovali na nebezpečí, že by se tajná nauka mohla stát zkosnatěným vyznáním. Moudrost obsažená v tomto varování je zřejmá všem studentům historie. Staré indické a perské okultní vědy zdegenerovaly a z velké části se vytratily, protože se z učitelů stali kněží, a teologie se tak smíchala s filozofií. V důsledku toho se indický a perský okultismus postupně ztratil v záplavě nábožen-

ských pověr, kultů, vyznání a bohů. Stejně tomu bylo i v případě antického Řecka a Říma. Tentýž osud podstoupilo hermetické učení gnostiků a raných křesťanů, jež se ztratilo za dob Konstantina, jehož železná paže udusila filozofii pod nánosem teologie. Křesťanská církev tak přišla o svou podstatu a ducha a několik století musela bloudit, než našla cestu zpět ke své starodávné víře. Pečlivému pozorovateli ve dvacátém prvním století nemůže uniknout, jak se církev snaží navrátit ke svému starobylému mystickému učení.

V každé době však žilo několik věrných duší, které udržovaly plamen ryzí nauky naživu, pozorně o něj pečovaly a nedovolily, aby uhasnul. Díky těmto vytrvalým srdcím a neohroženým duším je pravda stále s námi. Není ji však možné nalézt v knihách – žádná se o ní nijak podrobně nezmiňuje. Pravda byla odjakživa předávána ústně z mistra na studenta, ze zasvěcence na hierofanta. Byla-li kdy zachycena na papír, její význam byl zakódován do alchymických a astrologických termínů, které dokázali rozluštit jen ti, kdo vlastnili klíč. Tento postup byl nutný kvůli perzekucím středověkých teologů, kteří tajnou nauku potírali mečem a ohněm, hranicemi, šibenicemi a kříži. Dokonce i dnes existuje na téma hermetické filozofie jen několik spolehlivých knih, třebaže se na ni odvolává nespočet děl o

různých oblastech okultizmu. A přesto hermetická filozofie představuje jediný univerzální klíč, který otevírá všechny brány k okultním vědám!

V raných dobách existoval soubor základních hermetických principů, jenž se předával z učitele na žáka a byl znám jako *Kybalion*. Přesný význam tohoto slova se vytratil již před několika stovkami let. Učení jako takové však bylo v průběhu věků ústně předáno řadě lidí. Pokud je nám známo, pravidla této nauky nebyla nikdy sepsána nebo vytištěna. Šlo o pouhý soubor zásad, axiomů a předpisů, jimž nemohl porozumět nikdo zvenčí, nicméně neofyté, kterým tyto zásady, axiomy a předpisy vysvětlili a ilustrovali hermetičtí zasvěcenci, je chápali bez problémů. Toto učení tvořilo základní principy umění hermetické alchymie, jež se navzdory všeobecnému přesvědčení zaobírala spíše ovládnutím duševních sil než přeměnou chemických prvků. Alchymisté transmutovali duševní vibrace, a nikoliv kovy. Mýty o kamenu mudrců, který dokáže přeměnit jakýkoliv kov ve zlato, byly jen alegorií, jež se vztahovala k hermetické filozofii a které studenti skutečného hermetizmu snadno porozuměli.

V této první kapitole vyzýváme své studenty, aby zkoumali hermetické učení tak, jak je vyloženo v *Kybalionu* a objasněno námi, po-

kornými studenty nauky, kteří třebaže nesou titul zasvěcenců, jsou stále jen žáky u nohou mistra Herma. Předkládáme vám, moderním studentům, řadu zásad, axiomů a předpisů z *Kybalionu*, jež jsme doplnili vysvětleními, díky nimž, jak se domníváme, pro vás bude nauka srozumitelnější – zejména pak proto, že původní text je záměrně zašifrován do těžko pochopitelných výrazů.

Původní pravidla, axiomy a předpisy z *Kybalionu* jsou v tomto díle uvedeny v uvozovkách. Naše práce tvoří hlavní část této knihy a je vytištěna obvyklým způsobem. Věříme, že mnoho studentů, jimž toto dílo nyní předkládáme, získá ze studia jeho stránek stejný prospěch jako řada dalších, kteří v průběhu stovek let, které uplynuly od dob Herma Trismegista – Mistra mistrů, velikána mezi velikány – putovali po stezce k mistrovství. Slovy *Kybalionu*:

„Tam, kam dopadnou kroky Mistra, nastraží lidé, již jsou jeho nauku schopni přijmout, pečlivě uši.“ – *Kybalion*

„Jsou-li uši studenta zralé slyšet, objeví se ústa, která je naplní moudrostí.“ – *Kybalion*

Podle zásad učení tedy vydání této knihy přitáhne pozornost lidí, kteří jsou zralí na její pokyny a dokážou přijmout její učení. Podobně, je-li žák schopen pojmout pravdu, dostane se mu tato knížka do rukou. Takový je zákon. Hermetický zákon příčiny a následku ve svém

aspektu přitažlivosti svede ústa a uši – knihu
a žáka – dohromady. Necht' se tedy tak stane!